

УДК 177.+ 177.61+17.022.1

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.53.3>

ПСЕВДОКОХАННЯ У БУТТІ ЛЮДСЬКОГО ІСНУВАННЯ

Кіра Білоусова

*Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського,
соціально гуманітарний факультет, кафедра філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
вул. Старопортофранківська, 26, 65020, м. Одеса, Україна*

Кохання – це всі вираження та прояви того, що живе в нас. Любов – це частина автономії. Любов до себе глибоко пов'язана з любов'ю до будь-якої іншої істоти; адже любов людини неможливо відчуги без справжнього смирення, мужності, віри.

Перші уявлення про любов виникли ще з давніх античних часів, думок філософів, вчених та людей. Поняття любові трансформувалось з часом, розвивалось в думках та почуттях людей. Любов знаходила свій прояв усюди, кожна людина зростала разом з почуттям любові до сім'ї, близьких, друзів, тощо. Однак, з розвитком почуття любові почали виникати певні сумніви пов'язані з її ідеалізацією та справжністю того, що саме відчуває людина і чи не плутає вона почуття любові з іншими почуттями.

Кохання як одне з найсильніших почуттів знаходить свій прояв в різних аспектах життя людини та до різного кола людей. Це дає змогу оцінити всеосяжність даного поняття, яке впливає на всі сфери життєдіяльності людини. Однак існує поняття «псевдокохання» яке дає змогу розрізнити справжнє кохання від почуттів які людина може відчувати помилково.

Псевдокохання – це стан, коли людина відчуває певні емоції або переживає певні симпатії до іншої особи, але ці почуття не є повністю інтенсивними або щирими. Це може бути спричинено різними чинниками, такими як одержання певних вигод або вигляд відносин як маніпуляції чи спроба отримати певні переваги.

У псевдокоханні людина може відображати певні знаки зацікавленості або виявляти певні прояви уваги до іншої особи, але це не відображає повноцінних і щиро відчуваних емоцій кохання. Це часто відзначається відсутністю глибоких емоційних зв'язків і відданості, які зазвичай супроводжують істинне кохання. Псевдокохання це паралель справжнього кохання, яке не дає повністю відчуги весь спектр емоцій які може дати безпосередньо кохання.

Так, результатами дослідження є формування усталеного поняття псевдокохання. Досягнення поставленої мети й розв'язання конкретних завдань здійснено на базі комплексного підходу, в основі якого – описовий, структурний і зіставний методи дослідження. Підґрунтям для застосування названих дослідницьких методів слугували спостереження, систематизація й узагальнення матеріалів.

Ключові слова: псевдокохання, суспільство, особистість, людина, почуття, кохання, сутність, людське існування, менталітет, свобода, цінності.

На протиставлення почуттю любові виникає почуття псевдокохання, оскільки почуття любові еволюціонує та знаходить свій прояв в різних аспектах життєдіяльності людини, це дає поштовх людині відчувати сумніви щодо справності почуттів які вона відчуває.

Так, найпоширеніший спосіб, за допомогою якого сучасні люди шукають стосунків, – це псевдокохання. Псевдокохання є більш поширеним, ніж справжнє кохання. Так, у сучасному суспільстві через підйом капіталізму, який вимагає в свою чергу від людей перетворювати свою енергію на товар у вигляді праці, а саме люди віддають працю та отримують гроші натомість. Як наслідок, суспільство стає менш схильним до почуття свободи. Тобто, ідея віддавати комусь час і енергію, не отримуючи нічого натомість (що

є вираженням справжньої любові), стала немислимою. Замість цього люди почали практикувати псевдокохання, коли віддається прихильність лише для того, щоб отримати щось у відповідь.

Псевдокохання – це поняття, яке вказує на ілюзійні, неправдиві або поверхневі відчуття кохання, які можуть виникати з різних причин у бутті людського існування. Це може охоплювати різні аспекти, від відносин між особами до відносин із самим собою. Ось деякі аспекти псевдокохання:

1. **Самозаблудження:** Іноді люди можуть залишатися в ілюзії кохання через власні несправжні відчуття або сприйняття себе. Наприклад, людина може зазнавати самозаблудження, переконуючи себе, що вона закохана, коли це не так, або витрачаючи емоції на псевдокохання для того, щоб втішити себе.

2. **Соціальний тиск:** Суспільство може створювати певні стереотипи або очікування стосовно того, як повинно виглядати кохання, і це може призводити до того, що люди вибирають псевдокохання, щоб відповідати соціальним нормам або очікуванням.

3. **Одержання задоволення:** Деякі люди можуть входити в псевдокохання через бажання одержати конкретні вигоди або задоволення, такі як соціальний статус, матеріальні блага або інше. У такому випадку вони можуть виглядати, як любовні відносини, але насправді їхні мотивації можуть бути іншими.

4. **Фіктивна реальність:** Захоплення ідеєю кохання або бажання жити у фіктивній реальності, яка не відповідає реальності, також може призводити до псевдокохання.

5. **Страх перед самотністю:** Люди можуть входити в стосунки або переконувати себе, що вони влюблені, з метою уникнути самотності або відчуття відокремлення від оточуючих.

6. **Залежність від емоцій:** Залежність від емоцій та пошук затвердження може призводити до формування псевдокохання.

Псевдокохання, виявляється, як ретельно побудована куліса, за якою ховаються ілюзії і фантазії, несучи з собою тінь справжнього кохання. Це феномен, де вигляд інтимних відносин маскується, а реальність переплутана з вигадкою. Розглядати псевдокохання – це занурення у світ відомий багатьом, але водночас загадковий і складний.

У світі псевдокохання кожен партнер виступає у ролі персонажа, який створює ідеальний образ. Зазирнути за цю маску може виявитися важко – це маскуванню слабкостей, недоліків та негараздів, які ховаються позаду фасаду ідеальності, що перебиває реальність відносин і створює вигляд ідеального партнерства. Ця маска служить не тільки для того, щоб заховати справжні почуття та проблеми, але й для того, щоб задовольнити соціальні, культурні та особисті очікування.

Все починається з створення ідеального образу партнера. Ідеал – вища цінність, досконалий стан того або іншого явища; зразок особистих якостей, здібностей; вища норма етичної особи; вищий ступінь етичного уявлення про благо і належність; досконалість у відносинах між людьми; найбільш довершений устрій суспільства, вища абсолютна істина, довершений взірць Бог.

Уявлення про ідеал, перетворення природи на основі цього уявлення є специфічно людською формою життєдіяльності, що відрізняє її від діяльності тварин. Як загальна форма діяльності, ідеал виступає у всіх областях суспільного життя:

- Соціальній;
- Політичній;
- Етичній;
- Естетичній і ін [1, с. 231].

Люди в псевдокоханнікладають багато енергії в те, щоб представити себе як ідеальних компаньйонів. Вони підкреслюють свої сильні сторони, ховаючи слабкості. Маска слугує засобом уникнення негативу. Партнери у псевдокоханні можуть боятися висловлювати свої реальні почуття або стурбованості, оскільки це порушить ідеалізований образ відносин.

Маска ідеальності також має на меті створити фасад ідеального щастя. В псевдокоханні партнери намагаються підтримувати враження, ніби вони завжди щасливі і задоволені, навіть якщо це не відображає їхніх реальних почуттів.

Збереження зовнішнього вигляду є ще однією важливою функцією маски. Партнери можуть приховувати неприємності, конфлікти та також використовуються для приховування імперфекцій. Люди в псевдокоханні можуть уникати виявлення своїх недоліків або вразливостей, щоб не порушити створений імідж.

Показна ідеальність може стати засобом пресування реальності. Партнери можуть переконувати себе та інших у тому, що їхні відносини є бездоганними, навіть якщо це віддалено не відображає справжність, допомагає забезпечити псевдосамозадоволення. Партнери отримують задоволення не з реальних взаємин, а з ілюзії відмінності своїх відносин від інших.

Маска ідеальності в псевдокоханні є складним механізмом, який утримує від розкриття справжніх почуттів і страхів. Вона стає частиною театрального вистави, де кожен гравець грає роль ідеального партнера, замаскованого у своїй власній ілюзії кохання.

Відчуття, що супроводжують псевдокохання, часто ґрунтуються на ілюзорних емоціях. Враження найглибшого захоплення та відданості можуть бути результатом вправного акторства, яке приховує справжній стан відносин. Розглядати ці відчуття – це вивчення того, як ілюзії можуть створювати емоційну гру, де реальність зачату витісняється вигадкою.

Наприклад, початковим відчуттям, що супроводжує псевдокохання, може бути ейфорія.

Ейфорія – піднесений настрій (іноді патологічно), який часто не має під собою видимих причин. Іноді доходить до розвитку психічного розладу, що виявляється в піднесеному, радісному, веселому настрої, добросерді, безтурботності, що загалом не відповідає об'єктивним обставинам. Під час ейфорії спостерігається мімічне і пантомімічне пожвавлення, психомоторне збудження. Є клінічним симптомом деяких психічних розладів і соматичних захворювань [2, с. 744.].

Так, одним з елементів псевдокохання виступає менталітет. Менталітет як складова не тільки певного кола людей, народів та етносів, а й як кожної окремої особистості.

Специфіка дослідження менталітету (ментальності) протягом ХХ століття визначила появу ще одного виміру їх осмислення, відповідно до якого виділяють етнопсихологічний та етнокультурний підходи. Прихильники першого підходу тлумачать менталітет як сукупність стійких психологічних рис представників певної етнічної групи, відтак ментальні риси кожної людини визначаються через якості, що характеризують її етнічну спільноту (культуру, традиції, звичаї). Натомість другий підхід, прихильниками якого були П. Сорокін та Е. Фром, розглядає процес формування рис ментальності людини як позитивний динамічний процес, оскільки вони набуваються в процесі різноманітних комунікацій із людьми, серед яких індивід виховується, отримує освіту тощо [3, с. 172–173].

У сучасній науці категорії «менталітет» і «ментальність» мають міждисциплінарний статус, а відтак отримують власні інтерпретації в різних галузях соціогуманітарного знання: в соціології поняття «менталітет» застосовується для позначення особливостей

соціопсихічного життя соціальних утворень, а «ментальність» – соціально-психологічних характеристик соціального суб'єкта, що виявляються в способі й характері мислення, світовідчутті та світосприйнятті [3, с. 172–173]; в історії менталітет традиційно визначається як психологічна й поведінкова ідентичність людей, які належать до однієї історичної цивілізації, а ментальність – як «спільне психологічне оснащення» представників певної культури, що дає змогу хаотичний потік різноманітних вражень інтегрувати в певне світобачення [4, с. 111].

Менталітетом псевдокохання є насамперед її внутрішнє ставлення до почуття любові, те як вона себе відчуває та як її поведінка проявляється у її любовних відносинах.

Окрім того, псевдокохання це не тільки про негативне, але й про позитивне, таке як цінності любові, почуттів, свободи вибори людини, свободи особистості, відчуттів та прихильності.

Далі псевдокохання може супроводжуватися імпульсивністю та відсутністю розсуду. Враження ідеальності може призводити до прийняття рішень на основі емоцій, ігноруючи реальність.

Потім долучається тривога та невпевненість. Невизначеність реальності і страх втрати ілюзії творять емоційний фон, що доповнює цей складний процес. Завершується все втратою орієнтації в часі та просторі. Люди можуть занурюватися у світ ілюзій, відволікаючись від реальних обставин

Справжній страх псевдокохання полягає в униканні правдивих обґрунтувань. Партнери утримуються від виявлення своїх справжніх почуттів чи навіть узагальнених проблем, оскільки це порушить ідеальний наратив, який вони створюють.

Псевдокохання сповнене дисторсій – перекручень реальності. Те, що відбувається на поверхні, може не мати відношення до того, як насправді відчувають себе партнери, але це забезпечує гладеньку поверхню для ілюзій.

Однією з основних причин цього явища є зростання впливу соціальних мереж, де люди представляють своє життя у кращому світлі, створюючи ідеалізовані образи власного щастя та відносин. Це впливає на те, що інші люди відчувають тиск відповідати вигляду ідеальності, навіть якщо реальність їхніх відносин або життя може відрізнятись.

Дисторсії у псевдокоханні можуть включати розміщення сфальсифікованих чи ідеалізованих зображень, вигадані події або історії, а також використання ретуші та фільтрів для створення неправдивих образів себе чи своїх відносин.

Це явище може мати серйозні наслідки для психічного здоров'я та справжніх відносин. Особа, що прагне відповідати ідеалізованим стандартам, може відчувати стрес і втрату самоідентифікації, а відносини, засновані на псевдокоханні, часто стають недолікуючими та нестабільними.

Важливо розуміти, що справжнє щастя та глибокі відносини базуються на чесності, взаєморозумінні та прийнятті. Відмова від псевдокохання і зосередження на реальних, правдивих взаєминах і може привести до більш задовільного та задовільною життя.

Це є спонуканням для людини задуматися над важливістю чесності та аутентичності у відносинах і в житті загалом.

Справжнє кохання неможливе без аутентичності. У світі псевдокохання аутентичність замінюється ігровими ролями, які стають перешкодою для щирості та відвертості.

Особиста аутентичність визначається здатністю виражати себе безстрашно, враховуючи власні думки, переконання та почуття. Проте, у взаємодії з іншими людьми, особливо в інтимних або міжособистісних відносинах, іноді ми стикаємося із тиском адаптуватися до очікувань оточуючих, що може призводити до втрати нашої аутентичності.

Однією з головних причин втрати особистої аутентичності є бажання задовольнити чи прийняти іншу сторону. Це може бути викликано бажанням уникнути конфліктів, отримати схвалення або вирішити проблеми у стосунках. Проте, ця практика може призвести до втрати індивідуальності та віддалення від власних цінностей.

Іншим частим фактором є страх відхилення. Особа може боятися, що виявлення своєї справжньої особистості може викликати відмову або неприйняття від іншої сторони. Це може призвести до створення фасаду, за яким приховуються справжні почуття та переконання.

Втрата особистої аутентичності також може виникати через вплив соціальних мереж та стандартів краси. Завдяки фільтрам, фотошопу та ретуші, люди можуть виглядати ідеально в інтернеті, створюючи нереальні стандарти, до яких інші можуть намагатися відповідати.

Важливо розуміти, що втрата особистої аутентичності може призвести до нещасливих та нестабільних відносин. Збереження власної ідентичності та відкритість у взаємодії з партнером є важливим елементом успішних та задовільних стосунків.

Псевдокохання часто супроводжується безперервним прагненням визнання зовнішніми елементами – соціальним статусом, зовнішнім виглядом чи матеріальним благополуччям. Це може бути спробою забезпечити себе внутрішнім покоем через зовнішній блиск.

У сучасному суспільстві, де визначення індивіда часто пов'язане з його соціальним статусом, можна спостерігати тенденцію вибору партнера для шлюбу на основі його соціальної позиції.

Соціальний статус може включати в себе фінансовий стан, освіту, робоче положення та інші аспекти, які визначають роль людини в суспільстві. Вибір партнера за цими критеріями може виникнути з різних причин.

Однією з таких причин може бути прагнення до економічної стабільності. Одружуючись з партнером, який має високий соціальний статус, люди можуть очікувати більш комфортних умов життя, доступу до різних можливостей та забезпечення для майбутніх поколінь.

Іншою причиною може бути бажання соціального визнання. Вибір партнера із високим соціальним статусом часто пов'язується із прагненням бути частиною впливового оточення та отримання соціального підтвердження.

Проте, важливо зазначити, що такий підхід до вибору партнера може мати свої вади. Одруження, засноване виключно на соціальному статусі, може привести до невдачі, якщо відсутня справжня взаємна любов, розуміння та спільні цінності.

Справжнє щастя в сім'ї зазвичай ґрунтується на внутрішній гармонії та спільному розумінні. Важливо не забувати, що соціальний статус може змінюватися, але якості особистості і взаємна повага залишаються незмінними.

Отже, вибір партнера для шлюбу через соціальний статус може мати свої переваги, але важливо зберігати баланс і не забувати про справжні цінності, які лежать в основі щасливих та тривалих відносин.

Псевдокохання – це як театр, де гравці, які виступають у ролі закоханих, виконують сценарій, де кожна лінія тексту та жест ретельно розроблені. Але, якщо опустити завісу, можна розглядіти нитки, що утримують цю витончену ілюзію. Іноді важко розпізнати між світом справжнього кохання та його псевдоверсією. Однак розкриття цієї тонкої гри може стати першим кроком до побудови відносин, що базуються на відвертості, співпраці та спільному зростанні.

В таких умовах формується псевдокохання, що є філософським парадоксом, який залишає людину на межі між вигадкою та реальністю. Серед великої кількості відносин, які виникають у нашому житті, псевдокохання визначається психологічними ілюзіями, що виникають за образом ідеальної любові. Розглядаючи цю тему з філософської точки зору, ми можемо розкрити природу ілюзорного кохання та його вплив на наше сприйняття світу та власної емоційної сфери.

У світі ілюзорного кохання утворюються уявлення, що не завжди відповідають реальності. Це може бути сприйняття партнера або відносин як ідеальних, хоча реальність може виявитися зовсім іншою. У нашому уявленні про ідеальне кохання ми часто втілюємо наші фантазії, створюючи ілюзію ідеальної реальності.

Псевдокохання супроводжується розривом між тим, яким ми хочемо, щоб були наші відносини, і тим, якими вони насправді є. Цей розрив може викликати конфлікт, розчарування та невдоволення, оскільки очікування і реальність не завжди збігаються.

Псевдокохання може породжувати ефект рожевих окулярів, коли ми сприймаємо ситуації з ідеалізованою позитивною перспективою, ігноруючи можливі проблеми чи недоліки. Це може призвести до необґрунтованої оптимістичності, яка не відображає реальність.

Люди, що перебувають у світі ілюзорного кохання, можуть відчувати страх розчарування, оскільки будь-яке зіткнення з реальністю може порушити їхні ідеальні уявлення. Цей страх може спричинити утримання від відкриття правдивих емоцій чи вираження справжніх відчуттів.

Псевдокохання може створювати ілюзію щасливих відносин, яка базується на фантазіях та ідеалізації. Утримання цієї ілюзії може призвести до самозадоволення, але в той же час приховувати проблеми та труднощі реального життя.

Псевдокохання може перетворити людину на залежну від фікції, де важливіше не реальне співпрацювання та зрілість відносин, а адаптація до вигаданого ідеалу. Це може призвести до втрати контакту з реальністю та зниження стійкості відносин.

Отже, псевдокохання це про відчуття, відчуття та прихильність які є хибними, через уявні представлення людини. Псевдокохання це про ілюзії, коли людина знаходиться на межі реальних відчуттів та вигадки, які спонукають людини до замислення над сенсом відчуття любові, її важливості та необхідності. Природа людини спонукає до замислень, сумнівів, ілюзорних уявлень про навколишнє, саме тому й виникає так поняття як псевдокохання, адже першопричиною його виникнення є саме людина та її сумніви.

Список використаної літератури

1. Загороднюк В. Ідеал / Філософський енциклопедичний словник / за ред В. І. Шинкарук та ін. Київ : Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України : Абрис, 2002. 742 с.
2. Юридична енциклопедія : [у 6 т.] / за ред. кол.: Ю. С. Шемшученко та ін. Київ. : Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1998. Т. 2 : 744 с.
3. Соціологія : [словник термінів і понять] / за заг. ред. Є. Біленського. Київ. : Кондор, 2006. 372 с.
4. Історія України : [словник-довідник] / за ред. М. Яцюк, Л. Жванко, О. Рябченко та ін.] Харків. : 2010. 247 с.

PSEUDOLOVE IN THE ESSENCE OF HUMAN EXISTENCE

Kira Belousova

*Southern Ukrainian National Pedagogical University named after K. D. Ushynskiy,
Faculty of Social and Humanities, Department of Philosophy,
Sociology and Management of Sociocultural Activities
Staroportofrankivska St., 26, 65020, Odesa, Ukraine*

Love is all expressions and manifestations of what lives in us. Love is part of autonomy. Self-love is deeply connected with love for any other being; because human love cannot be felt without true humility, courage, and faith.

The first ideas about love arose from ancient times, the thoughts of philosophers, scientists and people. The concept of love transformed over time, developed in people's thoughts and feelings. Love found its manifestation everywhere, every person grew together with a feeling of love for family, relatives, friends, etc. However, with the development of the feeling of love, certain doubts began to arise related to its idealization and the authenticity of what exactly a person feels and whether he confuses the feeling of love with other feelings.

Love, as one of the strongest feelings, finds its manifestation in different aspects of human life and to different circles of people. This makes it possible to assess the comprehensiveness of this concept, which affects all spheres of human activity. However, there is a concept of "pseudo-love" that makes it possible to distinguish true love from feelings that a person may feel by mistake.

Pseudo-love is a state in which a person feels certain emotions or experiences certain sympathies for another person, but these feelings are not completely intense or sincere. This can be caused by various factors, such as obtaining certain benefits or seeing the relationship as manipulation or an attempt to obtain certain advantages.

In pseudo-love, a person may show certain signs of interest or show certain manifestations of attention to another person, but this does not reflect full-fledged and sincerely felt emotions of love. This is often marked by a lack of the deep emotional connections and commitment that usually accompany true love. Pseudo-love is a parallel of true love, which does not allow you to fully experience the full range of emotions that direct love can give.

Thus, the results of the study are the formation of a well-established concept of pseudo-love. Achieving the set goal and solving specific tasks was carried out on the basis of a comprehensive approach, which is based on descriptive, structural and comparative research methods. Observation, systematization and generalization of materials served as the basis for the application of the mentioned research methods.

Key words: pseudo-love, society, personality, person, feeling, love, essence, human existence, mentality, freedom, values.